ÎN CINSTEA MARII ANIVERSĂRI

MUNCA ŞI SPORTUL ÎNTR-O ÎMBINARE FIREASCĂ

— Însemnări dintr-o vizită la uzina Automatica —

In aceste zile, cînd întregul nostru popor întîmpină cea de a XXV-a aniversare a Eliberării patriei cu satisfacţia legitimă a încheierii unor bilanţuri strălucite, am fost oaspetele unei uzine bucureştene, ale cărei rezultate sintetizează o permanentă ascensiune pe verticalele ştiinţei şi tehnicii moderne— Automatica, amplasată în inima frumosului cartier Floreasca. În cei nouă ani care au trecut de la înfiinţare, producţia acestei uzine a fost mărită de 10 ori ; din 1967 s-a trecut la o diversificare a produselor, iar din 1968 a început construcţia unei mari hale pentru montaj electric, care în anul viitor va duce la dublarea suprafeţei tehnologice actuale. Sînt realizări demne de respect, care oferă colectivului de muncă de aci prilejul de justificată mîndrie.

Cele cîteva ceasuri petrecute la Automatica, în mijlocul unui mănunchi de oameni familiarizaţi cu tehnica cea mai nouă, integraţi în circuitul unor importante înfăptuiri, ne-au rămas ca o plăcută şi reconfortantă amintire. Am revăzut, cu acest prilej, o parte dintre produsele — panouri, pupitre şi instalaţii de automatizare — care au dus în numeroase şi depărtate ţări faima Automaticii, sau dintre acelea care au fost folosite la utilarea unor mari obiective industriale din patria noastră. Este, de altfel, semnificativ să amintim de cele peste 3 000 de panouri de comandă, acţionare şi automatizare de la Combinatul siderurgic din Galaţi, de întreg necesarul de instalaţii electrice automate şi aparatură electronică de la Combinatul petrochimic din Piteşti sau de la Fabrica de autoturisme Dacia, de staţiile de comandă complete pentru centralele electrice de la Bucureşti-Sud, Borzeşti, Govora, Palace-Constanţa, Porţile de Fier, Iaşi, Galaţi, de panourile de automatizare pentru rafinăriile de petrol— toate produse ale uzinei bucureştene. Exemplele sînt, însă, mult mai numeroase, pentru că Automatica a intrat în circuitul marilor înfăptuiri ale României contemporane, asigurînd în prezent cu produsele sale automatizarea celor mai complicate procese tehnologice din industria construcţiilor de maşini, energetică, metalurgică, chimică şi uşoară. Prin producţia sa, această uzină a devenit o citadelă a tehnicii, locul de recepţie a celor mai noi cuceriri contemporane. Şi într-adevăr în toate secţiile şi atelierele sale, veritabile laboratoare ale preciziei, se simte permanent un suflu înnoitor, de prospeţime, întreaga fabrică fiind un vast cîmp de afirmare a iniţiativei şi inovaţiei. Începînd din faza preluării proiectelor primite de la cele 20 de întreprinderi şi instituţii de proiectări din ţară sau de la diverse firme din străinătate cu care uzina colaborează şi pînă la controlul produselor, fluxul ideilor şi al energiilor colectivului de muncă de aici duce spre realizarea unor instalaţii de automatizare de înalt nivel tehnic, care să satisfacă cerinţele mereu mai exigente ale industriei româneşti şi ale exportului.

Ceea ce am remarcat cu plăcere la Automatica a fost, de asemenea, faptul că, paralel cu evoluţia procesului de producţie, s-a dezvoltat permanent şi activitatea sportivă, într-o îmbinare firească, într-o continuă sincronizare cu succesele generale ale uzinei. Preşedintele asociaţiei sportive, Alexandru Nicoară, un pasionat în materie, ne-a vorbit cu legitimă satisfacţie despre realizările obţinute, neuitînd să adauge însă că există condiţii ca ele să fie şi mai bune. Ne-au atras îndeosebi atenţia cîteva trăsături distincte, care explică ascendenţa acestei asociaţii ce numără în prezent 1 061 de membri. Se remarcă, spre pildă, faptul că peste 600 de muncitori, tehnicieni şi ingineri din uzină practică efectiv sportul. Manifestările, întrecerile sportive sînt, însă, urmărite de numeroşi salariaţi, care devin cei mai înflăcăraţi suporteri. Conducerea fabricii — director : ing. Ion Geambaşu — sprijină cu o consecvenţă demnă de relevat eforturile şi căutările conducerii asociaţiei în direcţia dezvoltării continue a activităţii sportive. Ceea ce explică şi succesele obţinute. În 1968, sportivii Automaticii au cîştigat „Cupa campionatelor asociaţiilor sportive" din sectorul 1 al Capitalei şi „Cupa metalurgistului" — pe oraşul Bucureşti — la volei. Anul acesta, în campionatul de casă al asociaţiei au fost angrenate 12 echipe de fotbal, organizate pe ateliere şi secţii, care au cuprins 240 salariaţi, precum şi echipe de handbal şi volei. Numeroşi salariaţi participă la întrecerile de atletism, tenis de masă, tir, şah şi popice. Automatica este reprezentată şi se mîndreşte cu mulţi sportivi valoroşi fruntaşi în producţie, printre care strungarul Marius Andronovici — atletism, ing. Tatiana Brener şi montatorul Mihai Panaitescu — tenis de masă, ing. Marvina Lazarovici, ing. Ion Jaliu şi lăcătuşul Eugen Petrescu — şah, electriciana Cornelia Ştefan şi planificatoarea Elena Ionescu — tir, tehnicianul Martin Gref, electricianul Florea Niculescu şi lăcătuşul Ion Petrescu — fotbal, electricianul Cornel Lucescu — volei şi mulţi alţii.

Pasiunea pentru sport a salariaţilor Automaticii are ca rezultat participarea largă la chemările asociaţiei, la diferitele competiţii care se organizează, unde fiecare doreşte să reprezinte la un nivel cît mai bun culorile fabricii. În acest spirit participă echipele sportive ale Automaticii la concursurile pe sector sau pe Capitală şi de fiecare dată bucuria victoriei a încununat din plin eforturile.

Paul CIORAN

La cîteva minute după cîştigarea titlului de campion european al cocoşilor, Aurel Dumitrescu (stînga) este felicitat de fostul deţinător al centurii, Nicolae Gîju
Foto : AUREL NEAGU

DACĂ VEI FI ÎNTREBAT...!

(Urmare din pag. 1)

tre Mihai, Nicolae Buză, Eugen Doda, dar să ştii că pentru boxul românesc ele reprezintă valori situate pe aceeaşi treaptă cu prestigiul pugilismului nostru însuşi.

Dacă ai păşit într-o sală de antrenament, ai reţinut poate amănuntul că boxerii sînt foarte disciplinaţi şi foarte sîrguincioşi, iar antrenorii, prin iscusinţa cu care le îndrumă pregătirea, prin sfaturile pe care le dau, urmăresc să le formeze şi să le desăvîrşească frumuseţea fizică şi pe cea sufletească. Să ştii — şi să spui şi altora — că, în general, boxerii au un suflet ales. Ei se simt, într-adevăr, superiori din punct de vedere fizic semenilor lor, dar, poate prin faptul că le stă în putinţă ca această superioritate să şi-o manifeste în ring, rar ai să auzi că în afara acestuia ei au avut altă comportare decît cea care se încadrează în normele de conduită cetăţenească. Din contra, privindu-i mai atent, remarci că sînt mai activi în munca profesională, sînt dornici de învăţătură, sînt foarte sensibili la perceperea manifestărilor de artă şi cultură.

BOX ŞI POEZIE

Am pregătit pentru tine o evidenţă a profesiilor alese, în ultimii 25 de ani, de mulţi boxeri sau pasionaţi ai boxului. Şi dacă în fruntea inginerilor, profesorilor, medicilor, strungarilor, economiştilor am situat, totuşi, pe poetul Dan Deşliu (care nici acum nu-şi dezminte preferinţa pentru box), am făcut-o pentru a-ţi dovedi că boxul poate să aibă de multe ori intense nuanţe de... poezie ! Celor care cred că această afirmaţie este exagerată, dă-le ca exemplu pe Eustatiu Mărgărit şi pe Titi Dumitrescu şi eu îţi promit că vei fi înţeles.

„AURUL" ÎNSEAMNĂ SACRIFICII

Ca să-ţi justifici pasiunea pentru box, vorbeşte celor din jur de eroismul lui Linca la J.O. de la Melbourne în 1956 cînd, ascunzîndu-şi faţă de antrenor şi medic durerea pricinuită de o fractură la mînă, a urcat totuşi în ring şi... a învins ! Era primul „aur" olimpic cucerit de un boxer român, care, uitîndu-şi suferinţa, se dăruia total scopului nobil şi suprem în sport, acela de a vedea drapelul patriei ridicat deasupra celorlalte şi aplaudat de mulţime.

Să-ţi aminteşti, de asemenea, de voinţa lui Monea în recentul meci cu Pozniak, meci pe care sînt convins că l-ai văzut. Poate ai remarcat că în prima repriză, chiar pe la începutul ei, Monea a recepţionat cîteva lovituri în urma cărora toţi am fost convinşi că va cădea la podea. Dar în momentele acelea, Monea a întruchipat dîrzenia românului şi nu numai că a rămas în picioare, dar a pornit hotărît la atac, uimindu-şi adversarul şi... pe noi toţi.

Să nu-l uiţi nici pe Ciucă, ale cărui lacrimi, sus pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, poate ţi încetoşau privirea aţintită spre tricolor, dar al cărui auz distingea, printre urale, Imnul patriei dragi. Să fii convins că în acele clipe lacrimile erau singurele care puteau să împărtăşească bucuria campionului şi — în acelaşi timp — singurele care să destăinuie de ce ringul este un careu „magic".

Acum, cînd frumoasele rezultate ale boxerilor români le traduci prin nume ca : Alexe, Cutov, Monea, Ciucă, Gîju, Dumitrescu, Covaci, Silberman, să-ţi aminteşti, tînăr pasionat al pugilismului, de cei pe care nu i-ai văzut luptînd, dar îţi spun eu că erau la fel de buni : Negrea, Linca, Dobrescu, Ciobotaru, Fiat, Mihalic, precum şi de cei pe care nici eu nu i-am văzut, dar mi-au spus înaintaşii că erau la fel de ambiţioşi în a-şi dovedi înfrigurarea : Petre Alexandrescu, Virgil Salvanu, Marin Plăieşu, fraţii Stamate, Nicolae Carata şi alţii.

LA UN SFERT DE VEAC

DACĂ VEI FI ÎNTREBAT ce isprăvi au făptuit boxerii noştri în cei 25 de ani de la ELIBERARE, eveniment pe care îl vom sărbători peste cîteva zile, să răspunzi că ei se mîndresc cu rezultatele obţinute şi că prin ele, urmăresc să-şi manifeste recunoştinţa pentru condiţiile — mereu mai bune — care le sînt asigurate în pregătire, în ridicarea continuă a măiestriei lor sportive.

Boxul, ca disciplină sportivă ceva mai pretenţioasă, dar pentru care tinerii noştri dovedesc aptitudini deosebite, a fost îndrăgit de cum şi-a făcut apariţia pe meleagurile noastre. Despre adevărata răspîndire a lui în rîndul tineretului se poate vorbi însă numai din momentul în care din box au fost înlăturate practicile care-i mutilau conţinutul. Acest moment, pregătit şi înfăptuit după 1944, a apărut necesar, întrucît se încadra în cerinţele lichidării oricăror forme de exploatare şi de înjosire a omului.

De la cele cîteva săli de antrenament existente în ţară, utilate rudimentar şi prost întreţinute, de la cîţiva antrenori, entuziaşti dar limitaţi (nu din vina lor) în cunoştinţele complexe necesare muncii de formare a sportivului-om, de la un număr restrîns de tineri boxeri care îşi sfîrşeau destul de repede cariera aşa-zis sportivă şi, în sfîrşit, de la locurile unde erau organizate galele oficiale — circurile — care în acele vremuri nu întîmplător erau alese pentru asemenea „spectacole pugilistice", astăzi boxul românesc şi-a cîştigat într-adevăr menirea de disciplină sportivă, ajutătoare formării şi întregirii calităţilor fizice şi morale ale tinerilor noştri

CADRE CALIFICATE, CONDIŢII EXCELENTE

În Institutul de Educaţie Fizică şi Sport — institut de învăţămînt superior — s-au format (în deplinul înţeles al cuvîntului) — în anii puterii populare, antrenori-pedagogi, care, încadraţi în numărul total de 190 de antrenori de box ciţi avem în prezent, îşi desfăşoară cu succes munca de pregătire a viitorilor campioni şi activitatea plină de iniţiative în atragerea tineretului pentru cunoaşterea şi practicarea acestui frumos şi folositor sport.

Cele peste 100 de săli de antrenament, existente în cadrul asociaţiilor şi cluburilor sportive, pe lîngă uzine, fabrici şi şcoli din multe oraşe ale ţării, dotate cu aparatură şi echipament modern, stau la dispoziţia tinerilor, dornici de a practica boxul de performanţă sau ca mijloc de destindere. În prezent, numărul boxerilor legitimaţi întrece cifra de 6 500, care este grăitoare dacă o luăm în comparaţie cu cele cîteva sute de pugilişti legitimaţi în 1938, de exemplu. Boxul românesc se mîndreşte azi cu cei 5 maeştri emeriţi ai sportului, cu cei 48 maeştri ai sportului, titluri care confirmă înaltele aprecieri de care se bucură şi care stimulează în acelaşi timp munca de obţinere a unor noi succese.

Moderne săli şi baze sportive, ca locuri de desfăşurare a reuniunilor de box, au fost construite şi amenajate — în cei 25 de ani pe care îi sărbătorim — în toate centrele pugilistice din ţară. Sute de mii de spectatori vizionează anual gale de box, manifestîndu-şi interesul şi pasiunea pentru acest sport, care în ţara noastră se bucură de o asemenea popularitate, încît secundează, cu mult succes, sportul „rege" — fotbalul.

Intensa activitate competiţională internă, participarea frecventă şi cu bune rezultate la marile competiţii şi turnee internaţionale, au determinat creşterea continuă a prestigiului boxului românesc peste hotare, motiv pentru care în acest an am fost onoraţi cu organizarea celui mai important eveniment pugilistic continental : campionatele europene.

Acum, în zilele de aur ale boxului românesc, ne bucurăm de succese aşa cum ne-am bucurat pe parcursul ultimului sfert de veac la fiecare din cele şapte medalii de aur, 12 de argint şi 26 de bronz, cucerite de boxerii noştri în cadrul Jocurilor Olimpice şi campionatelor europene.

Nu vom uita nici o clipă, însă, că toate acestea le datorăm condiţiilor pe care le avem şi pentru care purtăm recunoştinţă partidului şi statului nostru.

★

De ce iubeşti boxul ? Fiindcă stringerea de mînă, ca formă de salut între cei doi adversari, înainte şi după meci, reprezintă cea mai semnificativă manifestare de respect reciproc, a curajului şi bărbăţiei, a voinţei şi dîrzeniei, a prieteniei sportive, fiindcă acolo, în ring, bucuria izbînzii nu poate fi tradusă în vorbe, fiindcă atunci cînd un boxer afirmă că îşi închină victoria unui anumit eveniment, înseamnă că pentru el acest eveniment se contopeşte cu întreaga-i fiinţă.

Aşa să îţi explici şi de ce victoriile boxerilor noştri din ultimii 25 de ani, încadrate în minunatele realizări ale sportului românesc din această perioadă, sînt închinate aniversării ELIBERĂRII patriei.

„CUPA TINERETULUI DE LA SATE"

Un nou gol înscris de fotbaliştii din Mînăstirea în poarta lui Dudan
Foto : TH. MACARSCHI

OINĂ: BIRUINŢA GHERĂIEŞTI (jud. Neamţ) —

PRIMA CAMPIOANĂ SĂTEASCĂ

Începute sîmbătă trecută, întrecerile de oină s-au încheiat ieri pe terenul central al stadionului Tineretului, unde cele patru echipe rămase în concurs au oferit un adevărat recital al sportului nostru naţional.

Turneul final a debutat cu cea mai frumoasă partidă a competiţiei, Avîntul Curcani — Biruinţa Gherăieşti, în care echilibrul de forţe a fost de o perfecţiune matematică, atît în jocul la „bătaie" cît şi la „prindere" : gherăieştenii au realizat 9 puncte la „bătaia" mingii şi au lovit la „prindere" patru adversari, pentru ca în repriza a doua oinarii din Curcani să-i imite. Scor final : 17—17. În continuare, cele două echipe au cîştigat toate meciurile susţinute, însă titlul de campioană republicană sătească a revenit Biruinţei Gherăieşti, graţie unui punctaveraj superior.

REZULTATELE : Avîntul Curcani — Biruinţa Gherăieşti 17—17, Avîntul Frasin —Biruinţa Gherăieşti 3—22, Avîntul Curcani — Viaţa Nouă Olteni 13—10, Viaţa Nouă Olteni — Avîntul Frasin 22—8, Avîntul Frasin — Avîntul Curcani 5—22, Viaţa Nouă Olteni — Biruinţa Gherăieşti 3—14.

CLASAMENTUL : Biruinţa Gherăieşti (jud. Neamţ) — 8 p ; 2. Avîntul Curcani (jud. Ilfov) — 8 p (punctaveraj mai slab) ; 3. Viaţa Nouă Olteni (jud. Teleorman) — 5 p ; 4. Avîntul Frasin (jud. Suceava) — 3 p.

Tr. I.

VOLEI: RĂCĂJDIA — LA BĂIEŢI

ŞI MIERCUREA — LA FETE: CAMPIOANE

Atenţia numeroşilor spectatori prezenţi, ieri, la ultimele partide a fost — fără îndoială — polarizată de jocurile care aveau să desemneze pe cele două campioane naţionale săteşti.

Finala masculină a opus echipele din RĂCĂJDIA (Caraş-Severin) şi MOISEI (Maramureş). A fost o întrecere dramatică, în care cîştigătoarea a fost desemnată abia după 5 seturi. Voleibaliştii din Răcăjdia, cu **Dan Dumitru** şi **Gheorghe Simion** în atac, bine dirijaţi de **Ion Lăţan**, combină, atacă, blochează totul, cîştigînd primele două seturi. Cînd toţi prevedeau o victorie comodă, se produce o neaşteptată răsturnare de situaţie. Sportivii din Moisei, de la care **Simion Tomoioagă** şi **Trandafir Hajda** ni s-au părut cei mai buni, îşi adjudecă următoarele două seturi la diferenţe categorice : 2—2. În ultimul, însă, cei din Răcăjdia profită de epuizarea fizică a adversarilor, cîştigă setul şi o dată cu el victoria finală şi titlurile de campioni. Iată lotul echipei campioane : **Ion Goian I, Ion Goian II, Gh. Bufanu, Ion Fisteag, Dan Dumitru, Gh. Simion, Gh. Albu, Ion Lăţan, V. Cotreanţi** ; antrenor : **Ion Corcodel.** Următoarele locuri au fost ocupate în ordine de : Moisei (Maramureş), Albac (Alba), Somova (Tulcea), Plopana (Bacău), Stejarul (Teleorman), Şercaia (Braşov), Provita de Sus (Prahova).

Şi finala fetelor, în care s-au întrecut echipele din MIERCUREA (Sibiu) şi PRUNDUL BÎRGĂULUI (Bistriţa), a oferit un spectacol plăcut. Voleibalistele din Miercurea, de la care am remarcat evoluţia bună a **Sofiei Sadler, Gabrielei Marcu** şi **Anei Ludoşan,** au reuşit să obţină victoria finală cu 3—1, în faţa unor adversare bine pregătite, dar cu mai puţină experienţă competiţională din rîndul cărora a ieşit în evidenţă comportarea jucătoarelor **Gherghina Hondrea** (cea mai bună de pe teren), **Doinita Turlea** şi **Trude Svoboda.** Antrenorul echipei campioane, prof. **Petre Teslaru,** a folosit următorul lot : **Sofia Sadler, Gabriela Marcu, Maria Limbeanu, Ana Ludoşan, Maria Lorinz, Ana Suciu, Gabriela Traşcă, Mariana Fleaca, Maria Crişmar, Maria Staicu.** Au urmat în clasament : Prundul Bîrgăului (Bistriţa), Produleşti (Dîmboviţa), Slobozia Conachi (Galaţi), Nădlac (Arad), Mehadia (Caraş-Severin), Mihăileşti (Olt), Fîntînele (Iaşi).

O menţiune specială pentru calitatea arbitrajelor.

Emanuel FANTANEANU

ECHILIBRUL PERSONALITĂŢII PRIN SPORT

(Urmare din pag. 1)

prezentativa României, care m-a impresionat prin frumuseţea jocului, rapiditatea fazelor şi coordonarea acestora), am practicat timp de 55 de ani, cu începere de la 10 ani, gimnastica suedeză de cameră, în fiecare dimineaţă. Am convingerea că această deprindere a contribuit hotărîtor la menţinerea sănătăţii, supleţei mele organice, ca şi la echilibrul meu sufletesc.

Înţeleg să subliniez, în încheiere, însemnătatea pe care o are sportul, deopotrivă practicat individual, dar şi colectiv, ca manifestare de masă. În această privinţă, mijloacele puse astăzi la îndemîna tineretului trebuie relevate cu admiraţie. Distanţa ce ne desparte de situaţia de acum cîteva decenii este imensă. Populaţia ţării, fără deosebire de vîrstă, se va putea bucura de aceste condiţii, practicînd sportul, sub toate formele. Se va bucura astfel de cel mai însemnat dintre efectele activităţii sportive : formarea şi menţinerea echilibrului personalităţii.

FERICIŢII SPORTIVI AI ROMÂNIEI NOI

Se obişnuieşte, atunci cînd cineva se află în străinătate, să trimită ilustrate. Omul alege şi cumpără ilustrata cea mai frumoasă, cea mai expresivă, cea care-i place mai mult.

Zilele trecute mi-au căzut în mînă două asemenea vederi pe care le-am trimis din Bucureşti, la Budapesta. Una purta ştampila din anul 1937, alta din anul 1966. Şi vă spuneam că erau cele mai frumoase vederi pe care le-am găsit la timpul respectiv la Bucureşti. Ce contrast izbitor între aceste două fotografii ! Ei bine, o asemenea diferenţă pe care o exprimă cei 30 de ani, se face simţită şi între sportul românesc de ieri şi cel de azi.

Cu ce amintiri am rămas despre sportul românesc în anii dinaintea celui de al doilea război mondial ? Parcă văd în faţa ochilor cîteva formaţii bune de fotbal : Venus, Ripensia, Rapid, cîţiva boxeri de certă clasă europeană, un bun jucător de tenis de masă — Paneth — cîţiva călăreţi şi luptători, şi cam atît...

In mintea mea se derulează acum un film mai nou, cel al anilor de după eliberarea României.

Dacă aş trece în revistă victoriile româneşti repurtate la Olimpiade, de la Helsinki încoace, dacă aş enumera succesele remarcabile ale sportivilor români la campionatele europene sau mondiale, — nu într-o singură disciplină ci aproape la toate sporturile — ar trebui să umplu un spaţiu enorm în coloanele ziarului dv. şi aş vorbi în fond despre lucruri arhicunoscute iubitorilor de sport din România. Ar fi, poate, mai interesant să vorbesc despre originea acestor succese repurtate în serie în anii de după eliberare. Este firesc mai interesant pentru că, prin cuvintele mele, veţi înţelege mai bine explicaţia şi imaginea pe care şi-o formează un cetăţean străin. În 1966 am făcut un tur al Bucureştilor — acest minunat oraş al florilor şi al spaţiilor verzi, cum aş putea să numesc capitala României — şi am vizitat bazele sportive de mare capacitate. Am rămas impresionat de complexul sportiv Dinamo cu splendidul său bazin, de complexul „23 August" cu modernul cămin rezervat sportivilor fruntaşi, de complexul Voinţa, unde am privit cu admiraţie tineretul care se antrena în diferite discipline sportive.

Undeva, într-un cadru pitoresc al Bucureştilor, nu departe de Arcul de Triumf, mi s-a spus că se află un vechi ştrand al Capitalei. Aici am rămas de-a dreptul stupefiat de ceea ce am văzut. Sute de copii care învăţau să înoate ! Am făcut o scurtă socoteală şi am aflat că într-o singură vară, aici învăţau să înoate mii de copii. Am plecat convins că această acţiune de mari proporţii este menită să servească sănătatea poporului. Am plecat apoi la Snagov. Şi aci imagini de neuitat...

Masele de sportivi care asaltează stadioanele, care iubesc sportul din fragedă copilărie, iată secretul succeselor repurtate de sportivii români după 23 August 1944, de cînd educaţia fizică şi sportul au devenit o problemă socială, o preocupare esenţială în viaţa omului.

Cînd m-am reîntors la Budapesta am publicat în „Nepsport" un serial în care mi-am depănat impresiile despre cele văzute în ţara dv. şi l-am intitulat „Fericiţii sportivi ai României noi".

Cred că nu se putea găsi un titlu mai bun.

Bela MATTANOVICI
redactor la „Nepsport" — Budapesta

MOMENT FINAL

(Urmare din pag. 1)

premiate, formaţii pînă mai ieri anonime (cel puţin unele din ele), astăzi echipe cu renume în sportul de masă din ţară.

Felicitîndu-i pe sportivii care au susţinut acest dificil examen, pentru ambiţia şi eforturile de care au dat dovadă, pentru înalta sportivitate demonstrată de-a lungul celor patru zile de întreceri bucureştene şi pentru rezultatele lor (unele de-a dreptul spectaculoase), tovarăşul Mircea Angelescu, secretar al C.C. al U.T.C., aprecia totodată : „Sîntem încredinţaţi că întorcîndu-vă în satele dv. veţi fi, în continuare, principalii animatori ai activităţii sportive din acele locuri, exemple de urmat pentru tot tineretul sătesc. După cum — la fel de încredinţaţi sîntem — că ediţia următoare a „Cupei" va demonstra, prin valoarea ei şi prin puterea de cuprindere, că prima ediţie a fost un succes cu larg ecou în inimile şi conştiinţa tineretului sătesc, o experienţă reuşită care se cere repetată, calitativ superior, de la an la an".

Laureaţilor competiţiei li s-a încredinţat, în încheiere, misiunea de onoare de a compune, pentru marea demonstraţie de la 23 August, o coloană de sportivi care vor manifesta sub „blazonul" cucerit în zilele acestui august fierbinte : „CAMPIONI NAŢIONALI SĂTEŞTI — 1969". Va fi un omagiu adus măreţii sărbători, cea care a revitalizat viaţa satului, a sfărîmat mentalităţile retrograde, a descătuşat energii şi a creat tineretului sătesc posibilităţi ideale de manifestare a potenţelor sale creatoare.

FOTBAL: VICTORIE LEJERĂ ÎN FINALĂ

(Urmare din pag. 1)

Tomnatec acţionează un timp cu mai mult curaj, de cîteva ori apărătorii (fraţii Udrescu, în special) au intervenţii de adevărată bravură, dar nu pot rezista decît pînă în min. 67 cînd **Costache I** cu un şut expediat, pe jos, la colţ, de la aproximativ 25 de metri, îl surprinde de mascat pe Dudan. Cu 10 minute înainte de finiş, **Ratcu II** ia o acţiune pe cont propriu şi, ajuns în apropiere de poartă, a plasat balonul în colţul lung : 4—1 pentru Unirea Mînăstirea, scor cu care finala va lua sfîrşit.

Anton Münich — ajutat la tuşe de Gh. Nicolae şi Victor Constantinescu — a condus corect formaţiile :

UNIREA MÎNĂSTIREA : Manicea — Costache II, Poiană, Bălosu, Scăeţeanu, Căpraru (min. 58 Dociu), Costache I, Ratcu I, Oprea (min. 46 Răducanu), Ratcu II, Catană.

UNIREA TOMNATEC : Dudan—Coman, Udrescu I, Udrescu II, Ciriap, Boboiciov (min. 80 Udrescu III), Marco, Cîrlea, Anton, Stoica, Crişan (min. 46 Stănilescu).

Pentru locurile 3—4 s-au întrecut echipele Tălmaciu Sibiu şi Afumaţi Dolj. Scor final : 6—1 pentru fotbaliştii de la Tălmaciu.

HANDBAL: O finală de zile mari

Finala masculină, care opunea echipe ce s-au impus categoric în preliminariile turneului de la Bucureşti şi, totodată, formaţii cu vechi state de serviciu în handbal (atît Lovrinul cît şi Hălchiu reprezentînd zone ale ţării unde acest sport a făcut carieră şi de unde divizionarele naţionale şi-au recrutat numeroşi reprezentanţi), se anunţa deosebit de disputată şi, în acelaşi timp, dificilă, considerente care au făcut ca această partidă să fie încredinţată cuplului de arbitri internaţionali Geo Popescu — Pandele Cîrligeanu. Şi, într-adevăr, finala a fost un meci disputat la înaltă tensiune, jucătorii ambelor formaţii aruncînd în teren tot de ceea ce au fost capabili, mai ales sub aspect fizic.

A cîştigat echipa comunei Lovrin (cu 25—14), victorie datorată experienţei competiţionale şi maturităţii în joc a componenţilor ei (Ştiinţa Lovrin activînd în campionatul diviziei B şi fiind ocupantă a locului VI în ediţia 1968—1969). Este în acelaşi timp o victorie a seriozităţii cu care reprezentanţii Timişului au abordat competiţia, întrecere „de loc uşoară, cum ni se părea iniţial" — după mărturisirile antrenorului şi căpitanului de echipă Herman Niesz.

Iată şi lotul care a cucerit titlul naţional, ediţia 1969 : N. Weichaud, E. Gimpel, M. Schmidt, R. Schmidt, H. Niesz, I. Lamorecht, I. Riegelmayer, K. Kock, E. Esperchidt, Gh. Tudor. Golgeterul competiţiei : I. Lambrecht (32).

Cedînd, la băieţi, locul întîi Timişului, handbalul braşovean şi-a luat o „compensaţie" la fete, cîştigînd prin echipa comunei Bod titlul naţional. Învingînd, în finală, echipa din Berezeni cu categoricul scor de 17—4, Bodul a spulberat orice dubii asupra superiorităţii sale şi a dreptului la titlu.

Pentru locurile 3—4 s-au întîlnit — la fete — Piatra (Teleorman) — Corbu (Constanţa) ; scor final : 7—6 pentru Piatra. La băieţi, în partida dintre Poiana Mare (Dolj) — Măgura (Buzău) victoria a revenit doljenilor cu scorul de 23—16.

FATA DIN MEHADIA

În jocurile micuţelor voleibaliste din *Mehadia* (Caraş-Severin) am asistat la evoluţia foarte bună a unei blonde jucătoare, cu nr. 7 pe tricou, care în toate partidele a făcut dovada unor calităţi deosebit de promiţătoare pentru vîrsta şi experienţa ei competiţională. EUGENIA ERIMESCU, elevă a Liceului „Traian Lalescu", s-a impus atenţiei prin jocul bun prestat atît în atac, unde prin lovituri puternice a depăşit aproape de fiecare dată apărarea adversă, cît şi prin mobilitatea dovedită în linia a doua.

Trebuie să mai adăugăm, pentru a întregi portretul, că Eugenia a făcut cunoştinţă cu voleiul abia în octombrie anul trecut, că este o elevă fruntaşă, a cărei pasiune este matematica.

Sperăm că, bine îndrumată, ea va deveni o bună voleibalistă şi, totodată, îşi va menţine renumele de elevă fruntaşă la învăţătură.

Em. F.